



## הגענו בחזרה אל המצב של ערב מיבצע סיני.

כמו באוקטובר 1956, קיים פיתוי אדיר להלום ביריב המאיים על גבולנו. כמו אז, מטרידות חוליות-טרור את מנוחתנו. או פעלו הפידאיון בעיקר בדרום, כיום פועלים לוחמי אל-פתח בעיקר בצפון. כמו אז, פרוש הצבא הערבי העיקרי — המצרי — לאורך גבולנו הדרומי, בטוחה פגיעה.

כמו אז, נוצרו תנאים בינלאומיים נוריים למיבצע ישראלי.

או איים נשיא מצריים על האינטרסים של בריטניה וצרפת, של ירדן ועיראק. כיום מאיים נשיא מצריים על הנפט של בריטניה וארצות-הברית, על קיום סעודיה וירדן. או היתה צרפת מעוניינת בחזית שניה, שתסיח את הכוח המצרי מאלג'יריה. כיום מעוניינת בריטניה בחזית שניה, שתסיח את הכוח המצרי מתימן ומדרום-ערב.

כמו אז, מאמינים רוב האזרחים הכנים, בעלי הרצון-הטוב, כי אין ברירה.

כמו אז, סבורים מומחי-בטחון כי יהיה זה פשע להחמיץ הזדמנות בלתי חוזרת. כמו אז.

## הגענו בחזרה אל המצב של ערב מיבצע סיני.

המילה הקובעת בפסוק זה היא: בחרה. המלחמה העלולה להתפתח בכל רגע אינה צעד קדימה.

גם מי שמאמין כי ישראל צריכה להילחם, אינו מושגה את עצמו כי יהיה זה צעד לקראת מצב חדש. הוא מקוה רק לחזור אל המצב שבו עמדנו למחרת מיבצע סיני, כאשר נסוגנו מכל השטח הכבוש, כאשר הבטחנו שייט חופשי לאילת ושקט בגבול המצרי למשך כמה שנים. זהו, כיום, סיכום כל החלומות של הדוגלים ב"זבנג וגמרון".

החזר למצב של אביב 1957.

## כל הוויכוח הגלוי והנסתר — זוהי הנקודה החשובה ביותר.

עשר שנים עברו מן היום מן חזר החייל האחרון של צה"ל משטח סיני ועזה. עשר שנים בהן דרכנו, במיקרה הטוב ביותר, במקום. או הפתר כבנו במעגל קטן.

בהן לא התקדמנו אף בחלקיק של מילי-מטר אל השלום.

בהן לא פיתחנו אף יוזמה אחת להשגת הסדר מדיני עם שכנינו, לעיקור אווירת-השינאה, הפרושה כענף של רעל מעל למרחב.

עתה מצטיירת בבירור תמונת המדיניות הרישמית של כל ממשלותינו: תמונה של מחרוזת.

כל כמה שנים עלינו לצאת למלחמה, כדי להחזיר את המצב לקדמון.

אחרי כל מלחמה, נוכל ליהנות מכמה שנים של שקט.

אחרי כמה שנים של שקט, גוברות שוב המגמות המחייבות מלחמה. וחוזר חלילה.

וגם ההסתי הגלילה ביותר של שיטה זו, וכל המאמין כי פשוט לא תיתכן שיטה אחרת, שכל השאר הוא אוטופיה, חייב הרי לשאול את עצמו:

### לאן זה מוביל?

במיקרה הטוב ביותר נהויק מעמד. נחזיק מעמד. אבל המחיר — מחיר הנשק, ואולי גם המחיר בחיי-אדם — ובהרס יהיה כל פעם יקר יותר.

וההתפתחות בעולם הערבי עלולה להיות בכל פעם יותר מסוכנת.

והזדהותנו עם האינטרסים המרחביים והגלובאליים של מעצמות-המערב עלולה להיות בכל פעם יותר מויקה.

מה יהיה הסוף?

### הוא מעגל קסמים.

מישטר הקיים במדינה מסוגל לפרוץ מתוכו, כי כל פריצה כזאת מחייבת גישה

חדשה לגמרי, כשרונות חדשים לגמרי, פנים חדשות במראה המרחבית.

הדימוי של מעגל-הקסמים אינו מדויק לגמרי. כי פירושו שבכל סיבוב אנחנו חוזרים בדיוק לנקודת-המוצא שלנו.

ואין הדבר כך.

## בתום כל סיבוב אנחנו נמצאים בנקודה נמוכה יותר — כי עצם המלחמה, המפיימת את הסיבוב, גורמת לתוצאות עמוקות.

למחרת מלחמת-העצמאות היינו במצב פסיכולוגי טוב-יחסית. היינו הגורם היחידי במרחב שגירש, בהתקוממות מזוינת, שלטון אימפריאליסטי זר. נהנינו בעת המלחמה מ'עזרה אמריקאית וסובייטית גם יחד. היה כבוד עצום לכוח נשקנו, לכושר עמידתנו. אילו יצאנו אז ביוזמת-שלום מהפכנית ונדיבה, בעלת תוכן

## למחרת הסיבוב השני היינו ב'מצב הרבה יותר גרוע מאשר ל'מחרת הסיבוב הראשון.

בעת המיבצע הזדהינו בגלוי עם האינטרסים הקולוניאליים העכורים ביותר של צרפת ובריטניה. הערבים, שדיברו עד אז רק בהיסח-הדעת על "ישראל, ילידת האימפריאליזם", החלו עתה מאמינים בכך כי רצינות. שותרי-הקידמה בעולם הערבי החלו שונאים אותנו יותר מאשר המלכים והפיארוזלים.

## גם אז עוד היתה אפשרות ל'מיבצע-שלום גדול ויוזם, אך ב'תנאים קשים הרבה יותר מאשר ב'1949.

עתה, כשמסתמנת האפשרות של סיבוב שלישי, מוכתבת ההשתלשלות על-ידי סורי, יה, שבה שולטים הכוחות המהפכניים ו'

# ביצה

# ויתורנוים

מול פעולות-טרור כמעט יומיומיות, אחרי מיקוש כביש ראש-פינה והפלת המיגים מעל דמשק והתקפת-המרגמות על מנרה — שוב אין תרופות-פלא להפסקת מעשי אל-פתח. אין תרופת-פלא כזאת.

כל מיבצע של שלום מחייב הכנות מרובות, חיכוך ממושך, יצירת כלים מגוחכים. אין הוא משנה את המצב בין-לילה. ר' בלילה פועלים החבלנים.

רק דבר אחד בטוח — מלחמה חדשה, ותהיה עמורת-ניצחון ר' רבת-החילה ככל שתהיה, לא תפי' תור את הכעויה.

### \*\*\*

שתמש-נא בדימוי הקבוע שלנו לתי' אור המצב:

אנו חיים בבית ששמו מדינת-ישראל.

משלושה עברים מוקף ביתנו בכביצה.

זוהי ביצת האיכה הערבית. היא לא נוצרה ביום אחד. היא תוצאת ההתנגשות ההיסטורית בין תנועת התחייה העיברית והתנועה הלאומית הערבית, הנמשכת מזה שלושה דורות.

כביצה זו שורצים היתושים, נושאי הקדחת.

מדי פעם הם מסתערים על ביתנו וחודרים מבעד לחלונות. פעם הם קרויים פידאיון,

ופעם אל-פתח. פעם באים מצפון, ופעם מדרום. בפני היתושים האלה, אין ישועה. אפשר להרוג בהם עוד ועוד — והם יחזרו שוב.

אפשר לאטום את החלונות ברשתות. זוהי בקיצור, הצעתנו להקמת "קו מגן דויד" לאורך כל גבולותינו, עם מוקשים וגדרות תיל, בקרה אלקטרונית וחיל-פרשים אחירי. אבל אין זו הגנה מושלמת, ואין זה פתרון סופי לבעייה עצמה.

גבנור העקיצות, כששוב אראפשר לישון בלילה בשקט, גוברת בבית התאוה "לע' שות משהו", לגמור אותם בזבנג אחד.

אז לוקחים תותח גדול, ויורים לעבר הביצה.

זה עושה רעש גדול. זה מעלה אלומה גדולה של מים. זה גם עשוי להבריח לזמן-מה את היתושים.

אבל הביצה נשארת, ואף מתעמקת. וכאשר הביצה נשארת, אפשר להינבא כי בטחון מוחלט כי גם היתושים יחזרו. כי לא יתושים עושים את הד' ביצה. הביצה היא העושה את היתושים.

### \*\*\*

גד ביצה יש רק תרופה אחת — לייבש אותה.

זאת הביצה אי-אפשר לייבש כי תותחים. התותח, שהוא כלי מר' עיל מאד במצבים מסויימים, הוא חסר כל תועלת נגד ביצה.

ייבוש של ביצה בטבע מחייב אמצעים טכניים, חקלאיים ורפואיים.

ייבוש ביצת האיכה הערבית מחייבת אמצעים מדיניים ופסיכולוגיים.

וזהו התשובה. אין תשובה אח' רת.

אין היא יכולה לספק את האדם הפשוט, הנרגז מרוב עקיצות, הרוצה בהקלה מיידי. אבל היא צריכה לעמוד מול עיניה של עילית בעלי-המחשבה, גם כשהם נעקצים. כי עליהם מוטלת האחריות ל' חיינו בבית הזה, מחר ומחרתיים.



## "קדימה!"

האנטי-ישראליים ביותר בעולם הערבי. ורק דמיון קודר יכול לתאר ל' עצמו מה יהיה המצב כמה שנים אחרי הסיבוב השלישי — אם יהיה.

### \*\*\*

ערב כל מיבצע צבאי עומדים אנחנו, האקטיביסטים הפוליטיים של מחנה-ה' שלום בישראל, בפני בעייה קשה.

ב'1949 היתה האחירה מתאימה למיבצע גדול של שלום. אך ב'1956 — אחרי שר' שרת פעולות-התגמול ופעולות-הפידאיון —

היה קשה מאד להציא תרופת-פלא. שתפסיק באופן מיידי את הטרור והחבלה.

ב'1957 שוב נוצרה אפשרות, אם כי קשה יותר, לפתוח במיבצע גזול. ואילו כיום,

מדינו ונפשי מרחיקים-לכת, יכולנו להפוך את רגשי התיסכול וההש' פלה של הצד השני לרגש של הערכה וכבוד.

זה היה תואם במיוחד את מסורת ה' תרבות הערבית, המלאה אגדות אודות מנצ' חים נדיבילב שכתרו בשדה-הקרב. ברית' אחים עם מנוצחים עטורי-כבוד.

המישטר הקיים בישראל לא תפס זאת. הוא היה שבוש של דוקטרינות ישנות, שיכור נצחון בלתי-צפוי בעוצמתו.

כך התגלגלו אל הסיבוב השני, דרך קיביה 1953 ועזה 1955. הפידאיון והתליות בקאהיר, הנשק הצ'כי למצריים והנשק ה' צרפתי לישראל.